

Intervenció de Laia Bonet al Ple del Parlament de Catalunya en relació a la Moció sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya (24/03/2011)

Moltes gràcies, Presidenta.

Sra. Vicepresidenta,

Tot just ara fa quinze dies vam tenir ocasió de parlar en aquest Parlament del tema que ara ens torna a ocupar.

En aquella ocasió, la conformitat d'una part del Grup Mixt -els diputats de Solidaritat, autora de la moció originària- a igualir el seu text amb la proposta feta per Convergència i Unió, va permetre que aquesta cambra es pronunciés sobre el recolzament a les consultes per la independència.

El nostre grup hi va votar en contra. I ho va fer, tal i com ja vam manifestar en aquell moment, carregats d'arguments:

- Perquè no estàvem – i no estem- disposats a acceptar el reduccionisme ideològic d'aquells que manifesten que negar el suport a les consultes és negar els interessos de Catalunya.
- Perquè estàvem – i estem- convençuts que el dret a decidir passa, abans que res, pel dret a respectar i a defensar l'Estatut referendat pels ciutadans.
- Perquè creiem en la necessitat de millorar l'autogovern del nostre país, per fer-lo progressar, però volem fer-ho sumant, i no dividint. De la mà de l'Estatut.
- Perquè creiem que la independència empobreix Catalunya. I nosaltres volem un país fort. Així ho vam afirmar aquell dia. Així ho tornem a afirmar. És el moment de la interdependència, no de la independència.

Sr. Aragonès, entendrà que en la mesura que la moció d'Esquerra Republicana reiteri el contingut de la moció d'ara fa quinze dies, nosaltres no li donarem suport. Els arguments han estat exposats amb claredat, penso.

Tanmateix ja li avanço que en la seva proposta, hi ha una part del camí que podem fer junts, abans que els nostres camins es bifurquin.

Nosaltres volem més autogovern. Volem més Estatut. Volem més unitat. Volem una majoria a favor de les polítiques socials i de la cohesió del nostre país .

Penso, sincerament, que si vostès hi coincideixen, aquesta part del camí la podem fer junts.

Per això, en la mesura que la seva moció incorpora dos aspectes nous (dos aspectes que de fet són els que responen més coherentment al títol de la moció: el desplegament de l'article 122 de l'Estatut), podem fer camí junts.

La seva moció incorpora d'una banda, un mandat al Govern perquè continuï desplegant l'article 122 de l'Estatut, en allò que són instruments de consulta popular de caràcter no referendari.

Efectivament, la Llei 4/2010 va regular les consultes populars per via de referèndum, però aquestes no són totes les possibilitats que admet l'article 122 EAC. El mateix article es refereix a enquestes, audiències públiques i altres formes de participació en tant que són modalitats de consultes populars diferents del referèndum.

Recordem que el que caracteritza específicament un referèndum és que és un tipus de consulta que es basa en el cens, es gestiona per part de l'Administració electoral i té garanties jurisdiccionals específiques.

Convençuts de la necessitat de desplegar el nostre autogovern en el marc de l'Estatut referendat pels ciutadans -com deia abans-, evidentment creiem que caldrà regular tots aquests instruments d'acord amb allò que estableix el mateix Estatut.

Per tant, desplegar l'Estatut, sí; però d'acord amb l'Estatut. I això vol dir que haurà de tractar-se d'una regulació d'instruments de consulta als ciutadans en matèries que es trobin dins l'àmbit de competències de la Generalitat i dels ens locals.

Així ho estableix la nostra norma fonamental. Tindrem ocasió de veure-ho en el futur...

Finalment, la moció expressa el rebuig al recurs presentat pel Govern de l'Estat contra la Llei de consultes.

Nosaltres, els socialistes, creiem en la correcció de la Llei de consultes.

Creiem plenament en la seva constitucionalitat.

La Llei es va construir sobre la base de les posicions expressament manifestades per l'Estat en la defensa del recurs presentat pel PP contra l'Estatut.

Una posició que entenia que l'Estatut respectava la Constitució en la mesura que aquesta només reserva a l'Estat l'autorització de la seva convocatòria, no la seva regulació, que pertocaria a la Generalitat.

I així es va fer la Llei. Tot i que en la seva elaboració alguns grups, com Convergència i Unió, van insistir en llençar el missatge que la Llei s'autolimitava senzillament perquè es va optar per no desplegar en un únic text normatiu tots els instruments possibles als que es refereix l'article 122 de l'Estatut.

Van dir, fins i tot, - si repassen el Diari de Sessions- que per vostès, per Convergència i Unió, aquella llei era l'expressió d'una renúncia". Una crítica a una opció legislativa disfressada de flirteig amb el sobiranisme i la transgressió de les regles del joc del nostre sistema.

Què volien fer creure realment....?

Per cert, un flirteig que podem considerar consumat en l'esmena que presenta CiU a l'apartat 4 en suprimir la referència a l'article 122.

En aquest escenari, la Sentència del Tribunal Constitucional, dictada tan sols tres mesos després d'aprovar la Llei de consultes, va reduir incomprensiblement aquest marge de forma interpretativa.

Una interpretació que no compartim, com tampoc la compartia l'informe dels experts, encarregat pel President Montilla, i elaborat arran de la Sentència.

Per aquests motius, el nostre grup votarà a favor dels punts 2 i 3 d'aquesta moció.

Tal com li deia, Sr. Aragonès, aquesta part del camí la podem fer junts, abans que els nostres camins es bifurquin.

Però no s'enganyi: si els nostres camins es bifurquen no és perquè vostès vagin més ràpid i nosaltres, més lents; vostès, més lluny o nosaltres, més a la vora. Vostès siguin més agosarats i nosaltres més porucs... No, no és cert.

És que vostès van a un altre lloc, a un lloc on no els acompanyarem. Els nostres camins senzillament no són els mateixos. Nosaltres no abandonarem l'avinguda majoritària, unitària i cohesionada que l'Estatut garanteix per a la majoria del nostre país.

Moltes gràcies.